

Дивлюсь на гори із вікна
На простір дикий цієї пустки
І пригадалася вона
Забилось серце хутко-хутко

Згадались тіні теплий присмерк
І світло милої кімнати
І серця бої серця тиски
Умовностей невірні грати

Не знаю може ждеш і досі
І мнеш зів'ялі вже троянди
Троянди уплітаєш в коси
Троянди палиш в серця гарті

І я в обіймах цієї пустки
Дивлюсь на море з струмкоскелі
А серце б'ється хутко-хутко
В цій обезженщенній пустелі.

16. IV. 1915. Владивосток

[З циклу «Осінь рана»;. 1915—1916.](#)

Текст наводиться за збірником [«Михайль Семенко. Поезії»;](#), 1990 .